

ชื่อวิทยานิพนธ์

ความหวังและการพุดกับตนเองทางบวกของผู้ติดเชื้อเอชไอวี

ชื่อผู้เขียน

นางสาววัชรินทร์ จันทนาลักษณ์

พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ :

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศรีนวล	วิวัฒน์คุณูปการ	ประธานกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คาราวรรณ	ติ๊ะปิ่นตา	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชวพรพรรณ	จันทร์ประสิทธิ์	กรรมการ
อาจารย์ ดร. พิกุล	นันทชัยพันธ์	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหวัง และการพุดกับตนเองทางบวก รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างความหวังและการพุดกับตนเองทางบวกของผู้ติดเชื้อเอชไอวี กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ติดเชื้อเอชไอวี ที่มารับบริการจาก อิมมูนคลินิก แผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย จำนวน 200 คนโดยเลือกแบบเจาะจงตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ข้อมูลทั่วไป ความหวังของผู้ติดเชื้อเอชไอวี และการพุดกับตนเองทางบวก สำหรับความหวังของผู้ติดเชื้อเอชไอวี ผู้วิจัยปรับจากแบบประเมินความหวัง ซึ่งมารยาท วงษาบุตร (2539) แปลและดัดแปลงข้อความเป็นภาษาไทยจากแบบประเมินดัชนีบ่งชี้ความหวังของเฮิร์ท (Herth Hope Index, 1992) ส่วนการพุดกับตนเองทางบวก ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอยู่บนฐานแนวคิดของเฮล์มสเทเตอร์ (Helmstetter, 1988) แบบสอบถามได้รับการตรวจสอบ

ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ ทดสอบหาความเชื่อมั่นในส่วน ของความหวังและการพูดกับตนเองทางบวก ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค เท่ากับ .72 และ .97 ตามลำดับ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และหาความสัมพันธ์โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า

1. ผู้คิดเชื้อเอชไอวีมีคะแนนเฉลี่ยของความหวังโดยรวม เท่ากับ 37.11 คะแนน (จากช่วงคะแนน 12 - 48 คะแนน) สำหรับรายชื่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ กลุ่มตัวอย่างยังมีความหวังและเชื่อว่าตนยังมีความสามารถที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ได้ รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างเชื่อว่าตนยังกำลังกำลังใจพอที่จะต่อสู้ชีวิตต่อไป โดยรู้สึกว่ายังสามารถใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อคนอื่น ๆ แต่ในขณะที่เดียวกันคะแนนเฉลี่ยรายชื่ที่มีคะแนนต่ำสุด คือ กลุ่มตัวอย่างยังมีความรู้สึกกลัวความไม่แน่นอนที่จะเกิดขึ้นกับชีวิตในอนาคต
2. ผู้คิดเชื้อเอชไอวีมีคะแนนเฉลี่ยของการพูดกับตนเองทางบวกโดยรวม เท่ากับ 94.57 คะแนน (จากช่วงคะแนน 25 - 125 คะแนน) สำหรับรายชื่ที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือ การพูดกับตนเองในลักษณะ ตนจะคิดแต่ทางที่ดีและเชื่อมั่นในสิ่งที่ดีต่อสุขภาพ รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างจะพูดกับตนเองในลักษณะการจะเลือกคิดและทำสิ่งที่ดีกว่าเดิม และจะไม่ยอมแพ้ต่อชีวิต ตามลำดับ และประเด็นที่น่าสนใจก็คือ การมองเห็นแง่ดีของปัญหาและพบทางที่จะผ่านพ้นปัญหาได้ เป็นลักษณะที่กลุ่มตัวอย่างพูดกับตนเองน้อยที่สุด
3. ความหวังมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง กับการพูดกับตนเองทางบวกของผู้คิดเชื้อเอชไอวีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 ($r = .4269$)

ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมปัญญานิยมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการพูดกับตนเองทางบวก กับความหวัง จึงน่าจะเป็นแนวทางในการประยุกต์ความรู้เกี่ยวกับการพูดกับตนเองทางบวกมาใช้ในการพยาบาล เพื่อส่งเสริมความหวังในผู้คิดเชื้อเอชไอวี อันอาจนำมาซึ่งคุณภาพชีวิตและการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข

Thesis Title Hope and Positive Self-talk of HIV Infected Persons

Author Miss Vatcharin Jantanaluk

M.N.S. Mental Health and Psychiatric Nursing

Examining Committee :

Assistant Professor Srinuan Wiwatkunupakan	Chairman
Assistant Professor Dr. Darawan Thapinta	Member
Assistant Professor Dr. Chawapornpan Chanprasit	Member
Dr. Pikul Nantachaipan	Member

Abstract

The purpose of this descriptive study were to examine hope, positive self-talk as well as the relationship between the two variables. The study sample, which were purposively selected, comprised 200 HIV infected persons attending the Immune Clinic at Chulalongkorn hospital of the Thai Red Cross Society. The research instrument was a questionnaire consisting of demographic data, hope, and positive self-talk assessment, and was confirmed content validity by experts. The reliabilities for hope and positive self-talk assessment were .72 and .97 respectively. Data were analyzed by using descriptive statistic, and pearson's product moment correlation coefficient.

The major results of the study showed that :

1. The total mean score of hope among the study sample was 37.11 (ranging from 12 to 48). Regarding each item, the one item which had the highest mean score was related to the belief of the sample in their capability of doing activities. Subsequently, they also believed that they still have energy, both physical and emotional, to cope with not only their lives, but also to provide the benefit directly to the others or society. Interestingly, the item which had the lowest mean score was related to the fear of unforeseeable future and uncertainty in their lives.

2. The total mean score of positive self-talk among the study sample was 94.57 (ranging from 25 to 125). The item which had the highest mean score was related to positive self-talk regarding thinking in a positive way and feeling self-confidence toward their health status. Thereafter, they were likely to tell themselves to think and perform in a better way, as well as not to be given up. More importantly, it was noted that the lowest mean score of positive self-talk was related to finding the brighter side of any problem together with the ways to overcome it.

3. There was significantly positive relationship between hope and positive self-talk of HIV infected persons at .001 level ($r = .4269$).

Therefore, this major findings supported the theory of Cognitive Behavior Modification concerning the relationship between positive self-talk and hope. Nursing intervention, thus, could be drawn in terms of positive self-talk so as to promote hope among HIV infected persons. This is anticipate to enhance both the quality of life and social well-being among such target group.